

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

Číslo 16

15. dubna 2007

Cena: 6 Kč

Z BÍLÉ HORY PROMĚNĚNÍ ZPĚT DO CÍRKEVNÍCH ÚDOLÍ

Hora proměnění – tento známý biblický obraz nás provázel ve městě, jež se proslavilo 95 lety, které zde Martin Luther 31. 10. 1517 přibil na vrata zámeckého kostela, známém ale i tvorbou malíře Lukáše Crana-cha st., jehož oltář v městském Mariině kostele, kde Luther pravidelně kázal, názorně tlumočí Lutherovy myšlenky, skladatele Paula Gerhardta, jehož písně se dodnes zpívají v mnoha jazycích, či dílem Luthe-rova spolupracovníka Philippa Melanchtona, jehož socha se tyčí vedle sochy Luthera v nadživotní velikosti na hlavním náměstí před renesanční radnicí, ve městě, proslaveném nyní již i zcela novou událostí – setkáním zástupců evropských církví téměř všech církevních rodin při tzv. 3. fázi 3. evropského ekumenického setkání, které vyvrcholilo v září t.r. v Sibiu, v nádherném univerzitním městě, od 12. století nesoucím svůj název Wittenberg.

Na "bílé hoře" (univerzita zde od svého založení Fridrichem III. zvaným Bílým v r. 1502 nese název Leucorea, odvozeno od "leukos" - bílý) jsme zakusili ve dnech 15. – 18. února onen okamžik, který nás nyní, tak jako Ježíšovy učedníky zasažené událostí na hoře proměnění, musí posilovat i ve dnech každodenní reality v našich církvích, v našich "církvevních údolích", jak vyjádřila biskupka EKD Margot Kässman při závěrečné slavnosti bohoslužbě v zámeckém kostele.

Setkání v rámci EEA3 ve Wittenbergu bylo opravdu velice inspirujícím a posilujícím zážitkem pro všechny, kdo se ho zúčastnili. Spirituální rámec celého setkání vytvářely každodenní ranní pobožnosti v kostelích různých křesťanských tradic – i zde zazněly promluvy na téma proměnění na hoře – a večerní bohoslužby v tzv. Stadtkirche, mezi nimiž nechyběla ani slavnostní bohoslužba za účasti německého spolkového prezidenta Horsta Köhlera. Prezident ve svém pozdravu citoval list Efezským: „Dbejte na to, abyste zachovávali jednotu Ducha skrze spojení pokojů“ a vyzýval k novému rozmachu ekumeny, přičemž zdůraznil téma společné večere Páně v naději ve společné pochopení Písma. Na závěr své řeči připomněl 510. výročí narození Philippa Melanchtona jeho modlitbou: „Vyvol a ochraňuj v této zemi nepomíjející církev! Posvět a sjednot' ji se svatým Duchem, aby byli v tobě jedno v poznání a vzývání tvého syna.“ a popřál „aby k tomu 3. evropské ekumenické setkání ve Wittenbergu přispělo.“

Pléna na půdě Leucorea Univerzity se nesla v duchu hlavního tématu: Evropa. Nejen pro naši církev bude velmi přínosné seznámení se s přednáškou anglikánské socioložky, vedoucí katedry sociologie náboženství na Univerzitě v Exeteru, kde je současně ředitelkou univerzitního Centra pro evropské studie, prof. Grace Davie, která ve své přednášce na téma

Hlavní náměstí ve Wittenbergu s renesanční radnicí a Mariiným kostelem

"Sekularizace jako výzva pro Evropu" ukázala na trendy současné společnosti ve vztahu k náboženství a konkrétně k církvím. Fenomén zástupného náboženství, kulturního dědictví, odklonu od povinností, nové příchozí, sekulární alternativy, to jsou faktory, které je třeba při plánování budoucnosti křesťanství v Evropě brát v potaz (pozn: autorka bude požádána o souhlas s uveřejněním překladu své

přednášky). Rovněž na stejné téma přednesený příspěvek polského pravoslavného arcibiskupa Jeremiaše nabádal k odhození strachu ze sekularizace a vyzýval k "metanoiá" (proměně), jež se musí projevit (jako odpověď křesťana na sekularizaci) i v hospodářské, sociální oblasti, jednoduše v celém stvoření po vzoru Boha Stvořitele, k jehož obrazu byl člověk učiněn. Kritika „teologie, která řeší věci, bez nichž Evropa dnes klidně může žít“, byla silným momentem jeho vystoupení. Generální sekretář Evropské rady biskupských konferencí (CCEE) RKC Aldo Giordano se ve svém navazujícím příspěvku věnoval jako „základnímu tématu v kultuře a společnosti, které definujeme jako sekularizující“, tématu svobody. Dovolím si zde uvést několik myšlenek z jeho přednášky. Giordano nejprve poukázal rozbořením Nietzscheho díla na pokušení vnímat svobodu jako odtržení od Boha – ovšem je-li "Bůh mrtev", je ještě rozdíl mezi dobrým a

zlým, tj. existuje ještě vůbec svoboda? Naproti tomu „Ježíš Kristus přinesl zpět svobodu do lidskosti, která se poddala pokušení hada. Taková svoboda je žita jako podmínka bytí dcerami a syny“, jak ji zosobňoval Ježíš, který byl svobodný v důvěře ke svému Otci, jehož je Synem. I on byl pokoušen Satanem ke svobodě podle sebe (stát se bohem), ale Ježíš si svobodně vybral život Syna, který koná vůli svého Otce a to až k darování svého života pro lásku, neboť „není větší lásky (či svobody) než právě toto. Svoboda Krista je totožná s jeho láskou... Vzkříšení je potvrzením cesty svobody... Svoboda nemůže zachránit sebe sama. Spása může přijít pouze skrze někoho. Rozhodnutí dát se v důvěře někomu, kdo je schopen uskutečnit mou snahu po božím, věčném, krásném, po lásce, je svobodný čin rozumu.“ Tyto úvahy se staly A. Giordanovi východiskem k reflexi výzev sekularizace. Pod do-

Pokračování na str. 3

NEMYSLÍM SI, ŽE...

2

Jako důchodce žijící v poklidném ústraní vesnice jen málo vím, co se děje v církvi. Proto jen na základě jakéhosi divného tušení, že se může stát v církvi něco nedobrého, napsal jsem svůj článek do Českého zápasu (č. 37/2006) "Nemyslím si, že..." V něm ukazuji, že církev je ve svém základě ne demokratická, ale teokratická, ke které jsou některé demokratické prvky (zásady a obyčeje) připojeny. Můžeme demokraticky volit biskupa, ale nemůžeme demokraticky volit, zda pro nás platí Desatero Božích přikázání. To se naší volbě vymyká, stojí nad jakoukoliv naší volbou a platí, i kdybychom stokrát odhlasovali, že ne, nebo je zpochybnili (zrelativizovali) poukazem na to, že není dodržováno. Ať chceme nebo nechceme, slovo Boží je pro církev skutečností základní a dnes chci ukázat, že i poslední a nejvyšší. Jak řekl Pán Ježíš: Alfa i Omega, počátek i konec.

Církevní právo je slovo Boží vtělené do podoby právní normy (církvevního zákona). To může být právníky a teology učiněno dobře nebo i jen částečně dobře. V prvním případě je církevní norma v pořádku, v druhém případě nikoliv. Je nedokonalá

a slovo Boží zůstává jí nadřazeno. Stojí nad ní jako norma, ke které je možno se odvolat a tak tu nedokonalou církevní normu (zákon) přivést ke správnosti a plnosti. Tak například: Když diecézní shromáždění potvrdí ve funkci biskupa, přestože je (husitsky řečeno) "knězem ne-hodným", nelze říci, že je to všechno v pořádku, protože se to stalo přesně podle církevního zákona (Ústavy). Nelze to říci proto, že ten-to zákon nedostatečně vtělil do práva slovo Boží. Neřekl totiž, že podle slova Božího k takovému potvrzení může dojít jen v případě, že nejde o "kněze nehodného". Tak to slovo Boží stojí nad tou církevní normou. Je jí nadřazeno. Ukazuje její nedostatečnost, ukazuje, že slovo Boží je nedostatečně vtěleno do právní podoby a je proto možné se k němu odvolat a církevní zákon tak naplnit.

To byl např. smysl pověstného Husova odvolání ke Kristu. (V husitské církvi měli bychom na to být zvláště citliví.) Podle církevních zákonů bylo odsouzení Husovo zcela v pořádku. Ale Hus, slovem Božím poučen, cítil, že to není v pořádku, že slovo Boží tu zcela respektováno nebylo, a proto se k němu odvolal.

Až s údivem zjišťuji, jak toto bylo jasné už zakladatelům naší církve „když řekli, že nejvyšší normou (t. j. zákonem) naší církve není církevní zákon (Ústava, sněm apod.), ale "Duch Kristův", slovo Boží. Znamená to, že slovo Boží je nadřazeno každé církevní normě, která slovo Boží do sebe nedostatečně vtělila, a že je proto vždycky možno se od této nedostatečné církevní normy k slovu Božímu (k normě Kristova Ducha) odvolat, neboť Duch Kristův je normou nejvyšší a teprve jejím respektováním je církevní norma naplněná a dobrá.

Co je to však Duch Kristův jako nejvyšší norma naší církve? Lásky, milosrdenství, odpuštění, jak jsme to slyšeli v úvodním kázání na pražském diecézním shromáždění. Jistě, je tomu tak, ale není to všechno. Je to jen jeden pól "Ducha Kristova". On má však póly dva. Tím druhým je Kristus na chrámovém nádvoří s dýtkami v ruce, s vyhnáním kupců a s převrácenými stoly penězoměnců a se slovy, že dům Boží má být domem modlitby a ne peleší lotrovskou, což epištolou v přenesení na církev vyslovuje slovy, že církev má být čistá a svatá, bez poskvrny a vrásky. Ty dva póly platí oba. Platí současně a Duch Kristův je právě v napětí mezi nimi.

Dokončení na str. 3

Přispějte na nemocniční kapli

Ekumenická rada církví vyzývá ke sbírce na vybudování kaple ve fakultní nemocnici Motol. ERC podporuje vyhlášením sbírky projekt, který má pomoci všem, kteří se ocitají v ohrožení života, jsou nuceni trávit čas v nemocnici nebo jsou příbuznými a známými pacientů. Pražská fakultní nemocnice Motol chce vybudovat prostor, kde budou lidé moci naslouchat sami sobě, svým otázkám a pochybnostem, tázat se po zdrojích naděje, modlit se, meditovat, tiše spočinout či se sejít k bohoslužbě nebo pobožnosti.

Kaple bude určena nejen pacientům, jejich příbuzným a známým, ale i zdravotníkům. Nově vzniklé prostory budou využívat také nemocniční kaplani, kteří v nemocnici již dnes působí.

Úprava vhodného prostoru na kapli a malou kancelář jako zázemí pro nemocniční kaplany si vyžádá celkové náklady 784.500 Kč, které nelze pokrýt z běžného rozpočtu nemocnice.

Můžete přispět jakoukoli částkou na konto ERC v ČR:

ČSOB, Anglická 20, 120 00 Praha 2, č.ú. 473 492 623/0300, v.s. 52753 Renata Chytilová sociální odbor

Boží vedení

Dočetl jsem se o učitelce, která svým žákům ve třetí třídě zadala zajímavý úkol: „Napiš dopis sám sobě. Piš o svých starostech, radostech, plánech do budoucnosti.“ Po týdnu učitelka dopisy posbírala a uschovala.

To muselo být udivených pohledů, úsměvů i dojetí, když po devíti letech každý z jejích bývalých žáků dostal poštou dopis... Mnozí z těchto studentů přiznávají, že se ke svému dopisu znovu a znovu vracejí. Je pro ně zdrojem radosti a jakýmsi jedinečným pojítkem s minulostí.

Vzpomínky na Boží vedení v minulosti jsou pro křesťana důležité. Znal to i muž, který si byl vědom toho, co všechno zažil se svým Bohem. Jeho výzva je stále aktuální: „Dobrořeč, má duše, Hospodinu a nezapomínej na žádné jeho dobrodiní!“

Když se člověk Davidova formátu mohl ocitnout v nesnázích, může to potkat kohokoliv z nás. Nejhorší je zapomenout a nechat se problémy, ve kterých se nacházíme, šířat.

David to neudělal, jinak by nemohl vyznat: „V soužení jsem vzýval Hospodina, k svému Bohu o pomoc jsem volal. Uslyšel můj hlas ze svého chrámu, mé volání proniklo až k jeho sluchu.“

A tato zkušenost ho držela nad vodou po celý život a vedla k větší závislosti na Hospodinu.

Jak bude znít žalm našeho života?

—czka

Z kazatelského plánu

1. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

Třetí zjevení učedníkům po vzkříšení

Kdo byl jednou přijat Pánem Ježíšem za učedníka, patří už jemu a nemá právo vracet se ke starému životu bez Krista. Vzkříšený Pán si našel své apoštoly všude, kam se uchýlili, aby je znovu povolal a vyslal ke svému dílu.

I Petrovo zapření bude odčiněno, protože miluje svého Mistra a je ochoten jít za ním i tehdy, kdy to nebude snadné. Spasitelův rozhovor s Petrem (vv. 15-19) není nutné chápat tak, že by Pán Ježíš ustanovil Petra svým "náměstkem" a přiznával mu prvenství v církvi.

Jestliže věřící dostává úkol od Krista, je to již samo o sobě pocta, i když jde právě o těžkou pracovní povinnost a dokonce snad o následování Pána v mučednictví. Ale nejvyšším Pastýřem církve ("Knížetem pastýřů") zůstává sám Kristus. To postavení nepřenechává nikomu jinému a s nikým se o ně nedělí. My všichni jsme pouze jeho služebníky v jakémkoliv úloze a v jakémkoliv postavení.

Vstup: Ž 118,14-19

Tužby:

2. Abychom dovedli být svědky o živém vzkříšeném Pánu všude, kamkoliv nás pošle...
3. Abychom se poslušně podrobovali Ježíšovu vedení a nepřestali být jeho věrnými následovníky...

Epištola: Zj 1,1-8 (1,12-18)

Evangelium: J 21,1-19

K obětování: Ř 16,25-26

K požehnání: Sk 5,27-42

Modlitba:

Všemohoucí Bože, chválíme tě za všechno, co jsi pro nás učinil v Ježíši Kristu. Děkujeme napořád, že i s námi slabými, nestatečnými svými dětmi počítáš ve svých záměrech a voláš nás do služby. Prosíme, posiluj v nás pevnou a živou víru v Krista vzkříšeného a oslaveného, jemuž jsi svěřil moc nad nebem, zemí i nad lidskými srdci. Rač nás vyzbrojit mocí svého Ducha, abychom odvážně a poslušně vykročili k plnění úkolů, k nimž nás tvůj Syn vysílá, a abychom v té službě byli shledáni věrnými.

Vhodné písně: 43, 16, 174, 191, 289, 296, 301

STISKNOUT KLIKU NA NAŠÍ STRANĚ DVEŘÍ

Neděle Hodu Božího velikonočního je připomínka Božího činu lásky k člověku. Můžeme k tomuto činu pronášet mnohá slova chval, užívat su-perlativů slovníku víry a přesto stále "trčet" před skutečností, že nemůžeme proniknout v plnosti k významu události vzkříšení Ježíše z Nazaretu, Syna Božího. Tak uznáváme svoji ne-schopnost plně ji postihnout a pochopit. Ono to primárně ani není smyslem a cílem Božím spojeným s tímto jeho činem vůči lidem, vůči každému člověku osobně.

Vzkříšení Ježíšovo nám může být divem a zázrakem, oslnivě na nás působícím svojí nepředstavitelností a nepochopitelností. Pokud zůstaneme jen při tomto, pak jsme stále jakoby před branou, která pro nás zůstává zavřena. Přítom platí, že tato brána není zavřena ze strany Boží. Problém je na naší straně. Obrazně řečeno, jeho řešení máme ve svých rukou. Fakticky to znamená, že záleží na naší vůli a ochotě nebo také odporu k tomu, co můžeme a máme učinit my sami - otočit pomyslným klíčem, stisknout kliku a opřít se do dveří své předpojatosti, svých předsudků a omezené představivosti. Ze strany Boží je k přijetí radostné zprávy o vzkříšení Kristově člověkem připraveno a učiněno všechno. Na Boží straně oně brány je odemčeno. V čem tedy spočívá náš lidský problém? Co je naší překážkou, bránící nám v přijetí evangelia o Ježíšově vysvobození z moci smrti a evangelních svědectví o působení a jednání Vzkříšeného Ježíše jako živé-

ho a mocného Slova proměňujícího náš život? Ve SZ knize Přísloví je pozoruhodná věta: „Odpoví-li kdo dřív, než vyslechl, toť pošetilost a hanba pro něj“ (Př 18,13). S tím koresponduje jiný a známější výrok z této knihy. Otázkou je, kdo ho bere vážně také směrem k sobě samému a neukazuje jím jen na druhé. Ten výrok říká: „Pýcha předchází pád, domýšlivost klopýtnutí.“ Tato slova mluví hlouběji než jen k tomu, zda se uvolíme uvěřit, že Ježíš byl vzkříšen. Mluví do našeho srdce, do středu naší existence. Napovídají nám, že v Ježíšově vzkříšení jde o víc než o podivuhodnou událost. Když člověk přijme skutečnost Ježíšova vzkříšení, otevírá spolu s tím dveře nové skutečnosti, která se bezprostředně dotkne jeho dalšího způsobu života. Vzkříšený skutečně žije, mluví a jedná. To všechno koná směrem ke mně osobně. Pro každého, kdo si toto uvědomí, je to nová zkušenost jeho života. Přítom přes zakoušení této vlastní originality nejsme prvními, kdo tím prochází. Jedním z výrazných svědků takové zkušenosti je apoštol Pavel. Dlouho setrval ve vztahu ke Vzkříšenému a všemu, co s ním souviselo na svém konzervativním stanovisku. Šel v tom tak daleko, že ty, kteří ve Vzkříšeného uvěřili, aktivně pronásledoval a účastnil se při jejich vraždění. Až sám Vzkříšený Pán Ježíš se mu postavil do cesty u Damašku a oslovil ho: „Saule, Saule, proč mě pronásleduješ?“ V tomto osobním setkání se Vzkříšeným Ježíšem pozdější Kristův apoštol pro-

citl. Prohlédl, otočil oním klíčem a otevřel ze své strany dveře své předpojatosti a přijal do svého života Ježíše Krista. Vydal se do jeho služby. Proces této životní proměny znamenající převrat a zeměměnění v celé jeho existenci popsal Pavel z Tarsu, nyní již apoštol a služebník Ježíše Krista, v dopise určeném křesťanské obci v severomakedonském městě Filipis. Pavel v apoštolské službě toto město navštívil před napsáním tohoto listu asi v roce 48. Tehdy tam založil křesťanskou obec. Slova, jež napsal v onom dopise, jsou jeho osobním vyznáním Krista jako Pána. Apoštol ten dopis napsal Filipenským z vězení. Svoji tehdejší situaci popsal stručně: „...jsem ve vězení, zodpovídám se před soudem a obhajuji evangelium.“ Středem onoho dopisu jsou pak slova, kterými ukazuje i nám cestu, již se ubírat, aby nám nehrozilo naplnění již zmíněného napomenutí z knihy Přísloví o pýše a domýšlivosti. Pavel tam říká: „Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno - na nebi, na zemi i pod zemí - a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.“

Jan Hálek

Nad Písmem

ON JE NEUSTÁLE S NÁMI

Učedníci pracují. Loví ryby, je to jejich práce. Celou noc v lodičce na moři. To je jako celou noc v továrně, ve slévárně nebo v tiskárně – namáhavá práce. Facha, žádná selanka, ne jen tak zůstat celou noc bdělý. Učedníci neloví ryby pro radost, ale pro obživu. Ale ráno jsou sítě prázdné. Svítá a na břehu stojí Pán. Celou noc dělali a na břehu je Pán. Oni se nemodlili celou noc, nemeditovali celou noc, ani nestrávili noc v blízkosti chrámu. Nepostili se. Normálně pracovali, lovíli ryby, dělali práci, které rozuměli, která k nim patřila. A ráno stojí na břehu Pán.

Jako by někdo šel z továrny a před branou na něj čekal Pán. S tím nějak nepočítáme. Situujeme si Pána do jiných reálií. Do chrámu, na slavnost, do bohoslužby, na nešpory, jenže Pán na nás čeká na konci naší směny. Když už jsme utahaní a máme toho dost. To jsou Velikonoce. Bůh sestoupil v zmrtyvýchvalém Synu na zem. Sestoupil do naší věčnosti, aby ji proměnil v zázrak.

Ježíš učedníky osloví a oni ho hned nepoznají. Mají plnou hlavu svého a mají toho dost. Tak jako my někdy máme dost sebe, své práce, svých bližních. Někdy se z toho zahálíme oblakem tuposti, abychom měli pokoj. A tu jeden z učedníků řekne Petrovi: „To je Pán!“ Cítíme z toho to překvapení, nadšení, úlevu, radost. Jako když je dítě nemocné, je samo doma a maminka se má vrátit ve čtyři a dítě úzkostlivě hledí na hodiny, jak se vle-

čou. Maminka má přijít teprve za tři hodiny, ale najednou se ozve klíč v zámku a maminka je doma, nic se nezměnilo, pokoj je stejný, záclony na oknech nezměnily vzorek, a přece je všechno jiné, nádherné – maminka už je tu. Tak Ježíš už je tu. Stojí na břehu našeho nového všedního dne.

A Petr se hlava nehlava, jak je jeho horkokrevné povaze vlastní, vrhá do vody a brodí se Pánu vstříc, aby nepromeškal jediný okamžik, neprodoužil jediný okamžik bez Pána.

Šlo o normální den a normální činnost. Nebyl svátek, ani bohoslužba a Pán stál na břehu. Protože ono je to přesně naopak. Každý okamžik našeho bytí je svátek a každý okamžik našeho bytí je bohoslužba, to Bůh nám slouží životem – jeho je náš život – ne náš – jak bychom se mohli bláhově domnívat a Pán stojí na každém rohu každé naší ulice a na každém počátku každé naší hodiny. A my bychom se k němu mohli hrnout vodou svých příběhů a událostí, kdyby v nás bylo Petrovo zapálení pro věc.

Pak jsou spolu na břehu a učedníci nemají odvalu se ho zeptat, ale dobře vědí, že je to on. Cítíme, jak se tetelí blahem, že je s nimi, jak tu chvíli nechtějí zaplašit, jak to nechtějí pokazit, tak jsou ticho. „Pojďte jíst.“ To je ta obyčejná a přitom tak velkolepá pobídka. On neříká: Modlete se, vyzvějte Hospodina, volejte o spásu svých duší, ale „Pojďte jíst.“ Dává jim chléb a rybu a je to už potřetí, co se jim zjevuje. Rozdával jim to, co sami

nalovili. Když jim ukázal kde lovit.

Tak je to vždycky. Myslíme si, že jsme nalovili sami. Myslíme si, že si Boží obdiv vysluhujeme svou dobrotou, ušlechtilostí, trpělivostí... zásluhami, jak nás učili ve škole. Učedníkům se zjeví, když nechytili vůbec nic. Když z té noci nevykázali žádný výsledek, žádný produkt. Ježíš přichází po noci, jež zdála se býtí planou.

On přichází do naší vyčerpanosti, znechucenosti, nezaměstnanosti, utrápenosti, nejistoty, do naší nemoci. Přichází k našim prázdným sítím a pomáhá nám je naplnit. Zve nás k jídlu. Zve nás k životu věčnému. Za to může jeho oběť, která vyústila v zmrtyvýchvstání. V jeho pokrmu je život věčný, v kterém nás přichází utěšit, zachránit a zaktivizovat pro použitelnost v jeho věci. Abychom se stali jeho tělem a rádi.

Marta Silná

Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti za tu velikou milost, že jsi ochoten být neustále s námi. V každé chvíli, zvláště v těch různě těžkých, v dobách různých zkoušek, kdy jsme malátní z pocitu beznaděje. Prosíme, dej, ať poznáváme častěji, že jsi to ty, kdo nám pomáhá. Ať tě vidíme zrakem víry. Veď nás svými cestami v dalších dnech našeho života.

DISKUSE JEN TĚŽKO SKONČÍ...

BUDU POCHOPEN?

Již více než třicet let se každodenně snažím naplňovat v naší církvi svěřené kněžské poslání, za tuto podstatnou část svého dosavadního života jsem z kazatelen různých sborů pronesl několik set promluv (jen v kutnohorské obci to bylo více než 600 svědecktví), kterým s větší či menší pozorností naslouchalo tisíce posluchačů. S obsahem mých zamyšlení nad texty Písma svatého bylo jistě možno polemizovat, nikdy mi ovšem nebylo vytýkáno něco tak zásadního, jako je snižování hlubinné hodnoty Desatera Božích přikázání! Nyní jsem se tedy dočkal! Mně jinak profesně blízká a milá sestra vikářka Bára Bláhová reflektovala na stránkách Českého zápasu své subjektivně rezolutní stanovisko, že devaluji zásady a validitu Dekalogu v jeho apelu na člověka moderní doby. Tento svůj dojem získala po přečtení mého rozhovoru s M. Jílkovou v Mladé frontě Dnes (jen malé upozornění: s M. Jílkovou jsem vedl velice otevřenou diskusi, která trvala téměř dvě hodiny. Vlastní rozhovor byl pak logicky jen zkratkou celého našeho dialogu a nemohl tak pochopitelně vystihnout všechny názorové konsekvence).

V posledních týdnech jsem svými bližními právě prostřednictvím Českého zápasu obviňován a obžalován ze všech možných zlých myšlenek, úmyslů, skutků. Prozatím jsem nereagoval, neboť se domnívám, že je to marné a zbytečné. Na výtku sestry Bary již mlčet nemohu, neboť je citlivě dotčena podoba mé víry, která se klopotně formovala od mého útlého dětství a za poměrně složitých i bolestných zápasů je v současné chvíli mou nezastupitelnou posilou a oporou. Mohu proto jak sestru Bára Bláhovou, tak i ostatní čtenáře ubezpečit, že plně akceptuji a respektuji mocnost

Desatera, jakož i smysl Horského kázání, a to se všemi nároky, jimiž jsou tyto normy definovány. Souběžně si ale poctivě uvědomuji a přiznávám, že zdaleka nejsem suverénní a neomylný naplňovatel tohoto Božího imperativu. A přiznejme si, kdo jím je! Vždyť neplatí "pouze" nezabiješ!, nýbrž také: nebudeš nenávidět svého bližního, nebudeš se hněvat na svého bližního, nebudeš zle smýšlet o svém bližním! Báro a vy ostatní: kdo z vás právě v tomto okamžiku může pravdivě vyznat: k nikomu necítím nenávisť, hněv, zášť? Ono totiž neplatí "pouze" nepokradeš!, nýbrž také: nebudeš závidět svému bližnímu, nebudeš toužit po něčem, co patří tvému bližnímu! Báro a vy ostatní: kdo z vás právě v tomto okamžiku může pravdivě vyznat: jsem ve všem vůči svému bližnímu přející, je mi cizí závist, přejí druhému člověku vždy jen úspěch a zdar v jeho konání? Ono totiž neplatí "pouze" nesemilníš!, nýbrž také: nebudeš chtivě hledět na ženu (muže)! Báro a vy ostatní: kdo z vás právě v tomto okamžiku může pravdivě vyznat: nikdy jsem žádostivě či se zalíbením nepohleděl(a) do tváře jiné ženy (muže)? A tak bych mohl mnohočetně pokračovat např. ve výkladu jasného příkazu nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha! (kolikrát tento apel vědomě či nevědomě porušíme, když jméno Boží vyslovujeme mimo rámec vhodnosti, tedy prioritně modlitby, abychom ho zneužili jako jakési stereotypní zaklínadlo). Zmíním alespoň ještě důraz: cti svého otce i matku! (stačí pak pouze navštívit některý domov důchodců a pohovořit si s "odloženými rodiči" dospělých dětí, které tak často hovoří o víře v Boha, byť evidentně selhaly právě v tomto významném příkazu Desatera!) Ano, naplnit do všech detailů strohý Boží příkaz je asi tou nejobtížnější realitou

lidského bytí. Naší povinností je Desatero ctít, i my křesťané si však musíme s lítostí přiznat, že nám na tento úkol mnohdy naše limitované síly nestačí. O to vytrvaleji jsme puzeni prosit za Boží odpuštění, o to vytrvaleji jsme motivováni spoléhat na Boží milost a jeho posilu. A tak i já, vědom si své liknavosti, prosím za Boží odpuštění a spoléhám svým srdcem i myslí právě a jen na jeho milost a posilu.

Karel Bican

K BISKUPSKÉ RADĚ

Dnem 3. 3. 2007 jsem očekávala, že skončí "případ Bican". Ale stanovisko rozšířené (na základě čeho náhle rozšířené o emeritní čelní představitele naší církve?) biskupské rady ze dne 9. 3. t. r. mě přesvědčilo o tom, že tomu tak není. Ze zmíněného stanoviska totiž vyplývá, že biskupská rada popírá platnost našich řádů, tj. dokumentů přijímaných sněmem (což je vrcholný! orgán církve). Když se někdo neřídí ani řády lidskými, může se podřizovat Bohu? Biskupská rada nepřijala výsledek hlasování nedávného mimořádného diecézního shromáždění pražské diecéze. Pokud neplatí hlasování jedné diecéze, pak neplatí ani hlasování kterékoliv další diecéze. Znamená to tedy, že ani ustanovení současných biskupů není platné a ČČSH nemá biskupa žádného. Pokud se biskupové domnívají, že jejich mandát pro výkon funkce biskupa platný je, necht' laskavě uznají i platnost výsledků diecézního shromáždění pražské diecéze. Vyjádřím to asi takto:

Vážnost biskupského úřadu.

Ten řetěz biskupský
lehkým se stal,
když hlasy volební
biskup v lehkost vzal.

Květuše Červená

Z konference ve Wittenbergu

NEMYSLÍM SI, ŽE...

Dokončení ze str. 1

Kam těmi výklady mřím? K tomu, abych řekl: Nemyslím si, že usnesením pražské diecézní rady je případ "biskup Bican" uzavřen a vyřešen. Není! V husitské církvi je teologicky i právně možné "odvolání ke Kristu". Teologicky ve jménu nadřazenosti slova Božího k lidské normě, právně ve jménu Ducha Kristova jako nejvyšší normy Církve československé husitské. Tato norma, protože je normou nejvyšší, je nadřazena všem ostatním normám církve a tedy i usnesení diecézního shromáždění.

Je-li norma Ducha Kristova v církvi normou nejvyšší, je možno se i právně k ní proti rozhodnutí diecézního shromáždění odvolat. Nemyslím proto, že volání po církevním sněmu, který by napravil rozhodnutí pražského diecézního shromáždění, je marné a beznaděné.

Právníci se nad tímto odvoláním mohou pohoršovat, jak se pohoršovali i právníci v Kostnici nad Husovým odvoláním ke Kristu. U nás je však toto odvolání ke Kristu (k slovu Božímu) o to pádnější, že je i právně (usnesením sněmu) prohlášeno za "nejvyšší normu" (zákon) Církve československé husitské.

A na konec: Proč to píší? Ne proto, abych byl jednou ze stran této kauzy, ale že jsem teolog a že teologie má v církvi nezastupitelně strážnou funkci. Nemyslím si, že bychom ji směli opomíjet.

Rudolf Medek

NECITLIVÝ TOMÁŠ

Někteří lidé si přímo libují, když se jim podaří zkazit někomu radost nebo snížit něčí nadšení. Svým duchem negativismu a pohrdání šíří podobné postoje i ve svém okolí.

Jeden čerstvě obrácený člověk byl nadšený z toho, že jeho modlitba byla vyslyšena. „Při cestě autem jsem píchl, pneumatika byla prázdná a já jsem měl rozbitý hever,“ řekl svému kazateli, „modlil jsem se, aby někdo zastavil a pomohl mi – asi za minutu opravdu jeden člověk zastavil a problém byl během chvilky vyřešen!“

Kazatel zareagoval: „No, zase z toho nebud' tak nadšený – možná by zastavil, i kdyby ses nemodlil...“

Ježíšovi učedníci byli také nadšení. Mluvili přece se vzkříšeným Pánem a byli tedy naplněni radostí a důvěrou!

Jen Tomáš, který s ostatními onoho velikonočního večera nebyl, jejich nadšení nesdílel: „Dokud neuvidím... neuvěřím.“

Jistě, ta zpráva byla převratná. Přesto mohl Tomáš zareagovat s větší vírou a pozitivně – stačilo by, kdyby si vzpomněl na to, co Ježíš slíbil. Mohl říci třeba: „Není pro mne snadné tomu uvěřit, ale když vidím, jak jste nadšení, i já chci Ježíše vidět!“ Místo toho však dal průchod své nedověře a tak nutně snížil i radost ostatních učedníků.

Pane, dej, ať umíme jednat s lidmi citlivě a laskavě – i když máme pochybnosti.

HVL-czka.

Z BÍLÉ HORY PROMĚNĚNÍ ZPĚT...

Pokračování ze str. 1

jmem z nedávno proběhlé diskuse ke zmínce o Bohu v preambuli Ústavy pro EU se nejprve ptal po dnešním významu slov, jako je křesťanství, Bůh, náboženství, přičemž podle něho znovuobjevení jádra křesťanství dává též nový pohled k přezkoušení a porozumění sekularizaci, včetně úvah, co znamená být křesťanem v tomto kontextu. S výzvou "mít oči ukřižovaného Krista" apeloval na rozpoznávání Kristovy "ukřižované přítomnosti" ve všem utrpení, v němž žijeme, protože „Kristus již dal svůj život za Evropu.“ Rozpoznávat jeho přítomnost znamená dovolit mu proměnit naše staré způsoby myšlení Boha ve smyslu učít se z jeho učení přineseného této zemi (lásky). Naše nové oči jsou i "oči vzkříšeného Krista". Mít je „znamená vidět jeho přítomnost a jeho dílo v Evropě, kde se hlásá jeho slovo, kde se slaví večere Páně, kde se dva nebo tři sejdou v jeho jménu (Mt 18,20), tj. kde jsou připraveni žít ve vzájemné pomoci, což je místo jeho přítomnosti, kde jsou jiní lidé, kteří prožívají tuto lásku skrze převzetí odpovědnosti za spravedlnost, solidaritu, mír, odpuštění a smíření... Vzkříšený Kristus je tam, kde se děje

pravý dialog, jak nám ukazuje u dvou učedníků jdoucích do Emauz (L 24). „On „jde před námi“ v každé zemi Evropy, v každé situaci...“ V závislosti na výše uvedeném ukázal A. Giordano na urgentní úkol "vzít smíření mezi křesťany vážně". Jako jeden z kořenů sekularizace označil rozdělení křesťanů. Proto je mu snaha o jednotu, která již existuje v Bohu, současně i odpovědí na otázku sekularizace. Té je třeba, dle jeho výzvy, čelit společně. A právě to by mohl být významný příspěvek EEA3. Je zde totiž něco, co se od sebe můžeme vzájemně učit. Východní církve čelí moderní západní kultuře a sekularizaci, která je pro ně nová. Někdy kritika této kultury nemine z jejich strany ani západní křesťany, kteří jsou napadáni ze sekularizace a relativizace. Na druhou stranu západní církve mají již dlouholeté zkušenosti se sekularizací a mohou ukázat i úspěšné příklady, jak žít podle evangelia v tomto kulturním prostředí. „Pokud budou církve schopny společně ukázat, jak je evangelium schopno mluvit ke každé kultuře, byť i k západní, a má sílu proměnit každou kulturu, mnoho obav bude rozptýleno,“ zakončil Giordano svůj příspěvek.

***

Poznámka:

Přípravné setkání delegátů z církvi v ČR se uskutečnilo v květnu. Naše církve předběžně schválila účast delegátů v Sibiu již loni v červnu. Se složením navrhované delegace: patriarcha, brněnský biskup ThDr. Petr Šandera, Mgr. Hana Tonzarová, ThDr. Světuše Košíčková, Mgr. Vladimíra Poupová a další delegát.

Ekumenicko-zahraníční sněmovní výbor doporučil, „aby toto místo bylo obsazeno laikem, přičemž kandidát by měl splňovat následující kritéria: vzdělání – alespoň maturita, znalost angličtiny, aktivní práce v diecézi, vztah k některému z témat setkání, ochota dál pracovat v ekumenických vztazích.“

Domníváte-li se, že vyhovujete navrhovaným kritériím, napište, prosím, na odbor pro vnější vztahy ČČSH (ÚR ČČSH, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6 nebo na mail: vnejsi.vztahy@ccsh.cz) pokud možno co nejdříve! Další evropské setkání téměř všech v Evropě působících církvi totiž bude nejspíš opět až za 10 let a co víc, témata EEA3 jsou aktuální pro naši současnost!

Hana Tonzarová

Pokračování příště

